

Arrest

nr. 194 600 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Arab te zijn en een praktiserend, soennitische moslim te zijn. U behoort tot de stam Arabzai. U was niet politiek actief en heeft nooit voor het leger of een andere gewapende groepering gevochten.

U werd geboren in Khush Gombad dorp, gelegen in het grootstedelijk gebied bij Jalalabad stad, district Behsud in de provincie Nangarhar. Momenteel stelt u ongeveer twintig jaar oud te zijn. U verbleef gedurende uw hele leven in Khush Gombad. U ging nooit naar school en bent analfabeet. Uw vader was zelfstandig aannemer. Hij ondernam verschillende projecten, zoals dakwerken en het plaatsen van

graansilo's. Hij kreeg deze projecten via vrienden en kennissen. U bent niet op de hoogte van zijn precieze werkzaamheden en kan geen informatie omtrent deze projecten geven. U wist wel dat uw vader werkte in verschillende dorpen, op legerbases en voor buitenlanders en buitenlandse organisaties. U weet niet welke organisaties maar vermoedt dat hij voor Amerikanen werkte. Omwille van deze job kwam uw vader om de drie à vier dagen naar huis voor één nacht. Terwijl uw vader aan het werk was, moest u voor uw moeder thuisblijven.

Ongeveer vijf à zes jaar geleden vond een aanslag op zijn leven plaats. Ter hoogte van Nurghal, Kunar had een ontploffing plaats. U weet niet wat er precies gebeurd is: ofwel waren er explosieven in de vrachtwagen verstoppt of was die op een bremmbom gereden. U weet evenmin of deze aanval specifiek op uw vader was gericht. Hijzelf en zijn vrachtwagenchauffeur waren gewond. Uw vader werd naar het ziekenhuis gebracht, geopereerd en enkele dagen later kwam hij naar huis. De band met uw vader, die hiervoor goed was, ging enorm achteruit en hij wou u niets meer vertellen.

Uw vader heeft letsels aan zijn beide benen hieraan overgehouden. Vooral zijn rechterbeen is er slecht aan toe. Hij kan niet gaan en ook opstaan en zitten is erg moeilijk voor hem. Uw vader heeft sinds deze aanslag niet meer gewerkt. Hij krijgt hiervoor evenmin een compensatie van de overheid omdat uw vader geen hulp wou vragen. U vermoedt dat uw vader voor de aanslag door de taliban bedreigd is geweest maar heeft hierover geen concrete informatie. Sommige dorpelingen hebben geen goede indruk over uw vader. U kreeg negatieve opmerkingen dat uw familie ongelovigen waren.

Drie jaar na dit incident belde een vriend van uw vader, die altijd belde als er werk was, om uw vader te vertellen dat er op de luchthaven van Jalalabad werk was. Deze vriend was niet op de hoogte van de fysieke toestand van uw vader. U besloot zelf om deze kans te grijpen. U werd lasser op de luchthaven van Jalalabad en moest dakwerken uitvoeren. U werkte niet dagelijks, maar werkte over een volledig jaar ongeveer drie maanden. U verdiende 10 000 – 15 000 Afghani per vijftien dagen. U werkte nabij de landingsbaan van de luchthaven vanwaar drones vertrokken.

Ongeveer een maand voor vertrek kreeg u een eerste telefoon van iemand die zei dat hij talib was. Hij vroeg u wie u was en waar u werkte. Hij zei u dat u voor de taliban moest werken. U moest ofwel iemand meenemen in uw auto of iets meenemen tussen uw materiaal op weg naar de luchthaven. Twee à drie dagen later kreeg u voor de tweede maal telefoon; twee à drie dagen daarna kreeg u voor de derde keer telefoon. Opnieuw werd u hetzelfde gezegd. U nam deze telefoontjes niet serieus. Twee à drie dagen later werd u opnieuw telefonisch gecontacteerd door dezelfde man. Hij zei dat u geen moslim was en met hen moest samenwerken, anders zou u uw verdiende loon krijgen. U werd kwaad en vervloekte hem. Na dit telefoontje begon u te twijfelen en begon u de bedreigingen serieus te nemen. U kreeg tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief die de lokale moellah aan uw vader bezorgde. U weet niet wat de inhoud van deze brief is; uw vader vertelde dat u moest vluchten omdat uw leven in gevaar is. Deze bedreigingen waren afkomstig van de taliban. U besloot hierop Afghanistan te verlaten. Op 5 november 2015 kwam u toe in België. Op 4 december 2015 vroeg u asiel aan.

Vier maanden geleden verdween uw vader. Hij was op weg naar zijn zus P. in Chaperhar (u weet niet waar zij precies woonde). Zij was ziek en had hulp nodig. Omdat haar echtgenoot tegen de wil van zijn familie met haar getrouwd was, was de relatie met haar schoonfamilie erg slecht. Daarom deed zij beroep op uw vader, die besloot per taxi naar Chaperhar te gaan. Zijn taxichauffeur vertelde uw oom dat de auto door zes mannen tegengehouden werd. Uw vader moest uitstappen en de chauffeur moest vertrekken. U werd hiervan op de hoogte gebracht door uw oom langs moeders zijde Z.. Sindsdien is geen informatie over uw vader bekend. U vermoedt dat de taliban hem heeft tegengehouden omwille van zijn werk of omwille van uzelf.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een kopie van tekeningen m.b.t. het werk van uw vader, een originele arbeidsovereenkomst van uw vader, een origineel certificaat van uw vader en een originele dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd bent een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw vrees is gebaseerd op het feit dat u gedwongen zou worden door de taliban om iets of iemand binnen te smokkelen op uw werkplek, de luchthaven van Jalalabad. U gaf geen gevolg aan hun eis, ondanks meerdere bedreigingen die ze ten overstaan van u uitten. Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en onaannemelijk. Ze worden bovendien gekenmerkt door tegenstrijdigheden. Bijgevolg worden uw verklaringen als ongeloofwaardig beschouwd.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (EASO Rapport, Afghanistan, Recruitment by armed groups).

Het rapport stelt dat de taliban in 2012 geconfronteerd werden met een tekort aan strijders. Momenteel staan de taliban echter minder onder druk. In gebieden waarin de taliban sterk staan, hebben ze

voldoende vrijwilligers. In andere gebieden kan de nood aan extra manschappen misschien groter zijn, maar zelfs dan is het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Ook de situatie in de provincie Nangarhar wordt in dit rapport besproken. Indien de taliban een tekort zouden hebben aan rekruten, zou het vragen om rekruten een last resort zijn. Bovendien zijn de mechanismen hiervoor: overleg met ouderen waarbij de taliban zich beroepen op een religieus discours, de culturele gebruiken en de erecode. U verklaarde echter meermaals persoonlijk en rechtstreeks te zijn bedreigd geweest door de taliban om hun rangen te vervoegen.

Om u te overtuigen om voor de taliban te werken, zou u vier keer telefonisch bedreigd zijn en zou u één dreigbrief ontvangen hebben. Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de verschillende manieren waarop u bedreigd zou zijn niet consistent zijn. U verklaarde in eerste instantie voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u **één telefoontje** ontving (Vragenlijst CGVS, 5de vraag). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u **drie à vier telefoontjes** ontving (CGVS 29), vervolgens heeft u het tijdens de rest van het gehoor telkens over vier oproepen. U werd hiermee tijdens het gehoor geconfronteerd maar hield vast aan uw verklaringen tijdens het gehoor en pretendeert dat u ook bij DVZ vier heeft gezegd, quod non (CGVS 35). Ook de tijdspanne waarin de bedreigingen plaatsvonden is niet consistent over uw verschillende verklaringen heen. U verklaarde aanvankelijk bij DVZ dat u het **eerste telefoontje acht maanden voor vertrek** kreeg; de **brief kreeg u een maand voor u Afghanistan verliet** (Vragenlijst CGVS, 5de vraag). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u echter dat u de **eerste oproep drie maanden nadat u er gestart was met werken zo'n twee tot twee jaar en een half geleden** ontving (CGVS 29). Daarna wijzigde u duchtig uw verklaringen en zei u dat dit **een maand voor vertrek** was (CGVS 30). De **brief zou u dan weer tien dagen voor uw vertrek** uit Afghanistan ontvangen hebben (CGVS 35). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, trachtte u als verweer in te brengen dat de informatie uit de vragenlijst niet correct was (CGVS 35). Bij de aanvang van het gehoor bevestigde u nochtans dat het interview bij DVZ vlot verlopen was (CGVS 3). Bovenvermelde tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Ook inhoudelijk houden uw verklaringen m.b.t. de bedreigingen die u zou ontvangen hebben niet stand. De eerste drie telefoontjes nam u niet serieus: u dacht dat iemand u in de maling wou nemen (CGVS 30–32). U dacht ook dat het mogelijk was dat iemand u gewoon wou lastigvallen (CGVS 34). Het is bevreemdend dat u deze bedreigingen niet ernstig nam. Afgaande op uw vorige verklaringen had u nochtans alle redenen om deze oproepen serieus te nemen. Uw vader werd immers vermoedelijk al eerder door de taliban bedreigd en vervolgens ook ernstig verwond in een bomaanslag. Ook zou een jongeman, die eveneens in de luchthaven werkte, door toedoen van de taliban al verdwenen zijn. Het feit dat u aangeeft op dergelijke wijze te hebben gereageerd op een dreigtelefoon van iemand die zichzelf identificeerde als talib, waarin u bovendien met de dood bedreigd werd (CGVS 31), is gezien bovenvermelde voorgeschiedenis erg onaannemelijk en plaatst grote vraagtekens bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het vierde telefoontje verklaarde u daarentegen wel ernstiger te nemen. Hetgeen u aan het twijfelen zou hebben gebracht, is het feit dat de talib u tijdens dit gesprek bedreigde maar volgens uw verklaringen had hij dit hiervoor ook reeds gedaan (CGVS 30–31). U kon dus geen aannemelijke reden geven waarom u de bedreiging deze keer wel serieus nam. Vervolgens kreeg u ook een dreigbrief die u ernstige schrik aanjoeg. U bent zelf ongeletterd en kon de brief niet lezen. U vroeg ook aan niemand anders om deze brief voor te lezen en kent bijgevolg de inhoud niet. U vroeg uw vader naar de inhoud maar hij antwoordde eenvoudigweg dat uw leven in gevaar was en u zo snel mogelijk moest vluchten (CGVS 32–33). Gezien het feit dat deze dreigbrief voor u doorslaggevend was met betrekking tot de ernst van de zaak, in combinatie met de gevolgen die verbonden zijn aan de inhoud van de brief, namelijk uw vlucht uit Afghanistan, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u op zijn minst op de hoogte bent van de algemene inhoud van deze brief. U kon evenmin ook maar enige informatie geven over wie u zou bedreigd hebben. U verklaarde dat het de taliban was, maar kon niet specifiek bepalen wie deze taliban waren of van waar zij afkomstig waren. U heeft ook geen enkele poging ondernomen om te achterhalen wie u bedreigde (CGVS 33). Gezien de impact die deze onbekende actor heeft gehad op uw levensloop, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zou gepoogd hebben te achterhalen wie u bedreigde. Voor de volledigheid kan ook nog vermeld worden dat het bevreemdend is dat u enerzijds verklaarde dat u op een voor de taliban strategisch belangrijke plek werkte (CGVS 34) en anderzijds aangaf dat de talib aan de andere kant van de lijn tijdens het eerste telefoongesprek vroeg wat uw job was (CGVS 31). Bovendien verklaarde u dat u over de totale tijdspanne van een jaar slechts drie maanden effectief werkzaam was in de luchthaven (CGVS 29). Het lijkt inefficiënt dat de taliban, voor een voor hen klaarblijkelijk erg belangrijke missie, zou beroep doen op iemand die helemaal niet frequent op de luchthaven aanwezig was en die qua motivering niet bepaald betrouwbaar zou zijn.

Voorts verklaarde u ook dat uw vader geviseerd werd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als aannemer. U kon echter weinig tot geen informatie geven over het werk dat uw vader uitvoerde, zijn

werkgevers etc. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw **vader werkte voor Duitsers** en wel van 2005 tot 2011 (Vragenlijst CGVS, 5de vraag). Tijdens het gehoor voor het CGVS gaf u meermaals aan dat u niet precies wist welke nationaliteit de buitenlandse organisaties hadden maar u vermoedde dat het **Amerikanen** waren. Deze vraag werd u herhaaldelijk gesteld (CGVS 12, 13, 15). U vermeldde hierbij nooit de Duitse nationaliteit. Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat uw vader zijn certificaten kreeg van Duitsers (CGVS 34). Uit nazicht van het door u ingeleverde certificaat, bleek dat dit certificaat werd uitgereikt door het Food and Agriculture Organisation (FAO) (doc 5). Op dit document is vermoedelijk een Duitse vlag geprint. Het verkrijgen van een certificaat op zich voor een training van vier dagen in 2005 is nog niet afdoende als bewijs dat uw vader gedurende een aanzienlijke periode, nl. van 2005 tot 2011, met Duitsers samenwerkte zoals u verklaarde voor DVZ (vragenlijst CGVS, 5de vraag) en strookt niet met uw verklaringen voor het CGVS dat uw vader voor Amerikanen werkte. Bovendien moet in dit verband worden opgemerkt dat documenten afkomstig uit Afghanistan door een erg hoog niveau van corruptie gekenmerkt worden. Uit de COI Focus Afghanistan - Corruptie en valse documenten (bijgevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat zowat alle mogelijke documenten kunnen en werden nagemaakt. Ook alle mogelijke documenten worden frauduleus aangemaakt. Dit geldt voor zowel documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

Daarnaast had u aanvankelijk verklaard voor DVZ dat uw vader in 2011 zou bedreigd geweest zijn door de taliban (Vragenlijst CGVS, 5de vraag). Tijdens het gehoor op het CGVS werd u gevraagd of uw vader voor de aanslag door de taliban was benaderd. U gaf herhaaldelijk aan dat u dit niet wist, maar "vermoedde" dat hij bedreigd is geweest door taliban (CGVS 14-15). Het is opmerkelijk dat u aanvankelijk zeker genoeg was om deze gebeurtenis binnen een tijds kader te plaatsen en vervolgens niet meer zeker wist of dit effectief had plaatsgevonden. Uw vader zou vier maanden voor uw gehoor voor het CGVS verdwenen zijn. Hij werd door zijn zus P. gecontacteerd. Zij was ziek en had de hulp van uw vader nodig om haar naar de dokter te brengen. U weet niet precies waar uw tante woonde, maar verklaarde dat het ergens in Chaperhar was. Op weg naar uw tante zou uw vader ontvoerd zijn door de taliban (CGVS 19-21). Deze verklaringen m.b.t. de recente verdwijning van uw vader zijn onaannemelijk. Vooreerst verklaarde u dat uw vader sinds de aanslag vijf à zes jaar geleden niet meer mobiel is waardoor het wel erg bevreemdend zou zijn dat uitgerekend hij zich daarvoor zou verplaatst hebben (CGVS 13, 15). Ook bevreemdend is dat u uw tante zelf nooit zou bezocht hebben, daar waar u toch een mobiel persoon was en zij dus nood had aan "mahram" als weduwe die niet met haar schoonfamilie overweg kon (CGVS 20). Gezien al uw voorgaande verklaringen niet aannemelijk bleken, kan uw bewering dat uw vader ontvoerd werd door taliban en verdween dan ook niet voetstoots aangenomen worden. Tot slot zouden uw vader en bij uitbreiding de volledige familie door sommige dorpelingen als ongelooflijk gezien worden. U zou hierover soms negatieve opmerkingen gekregen hebben maar verder hadden geen incidenten plaats (CGVS 16). Bovendien werd u ook ondersteund door dorpelingen. Zo deelden ze met u hun opbrengsten van hun velden (CGVS 24). U kon bijgevolg niet aannemelijk maken dat u om deze redenen zou vervolgd worden.

De stukken die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Uw originele taskara is hoogstens een indicatie van uw identiteitsgegevens die op zich niet betwist werden. De dreigbrief biedt geen enkele garantie over de opsteller ervan en bovendien was u niet op de hoogte van de inhoud ervan (CGVS 29, 32). U legt een originele arbeidsovereenkomst neer van uw vader maar tijdens het gehoor voor het CGVS was u in eerste instantie niet eens in staat te duiden of uw vader een bedrijf had dan wel voor een bedrijf werkte (CGVS 9-11). Bovendien staat niet vast dat de vernoemde persoon op dat contract uw vader zou zijn. De kopie van de tekeningen van silo's bevatten geen referentie naar een persoon of bedrijf. Het certificaat van FAO werd supra besproken. De vaststelling dat u meerdere documenten neerlegt waarvan u de inhoud niet kent, of waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen erover, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten, maar ook aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die u ermee wil ondersteunen, namelijk die over de professionele activiteiten van uw vader en jullie vervolging door de taliban. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten hetgeen niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele

zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de taliban omdat hij weigerde in te gaan op de eisen van de taliban om zich bij hen aan te sluiten voor de jihad. Hij vreest dat hij niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Hij meent dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) wel degelijk op een afdoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan. Volgens hem heeft het CGVS ten onrechte de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in vraag gesteld. Hij meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat. Hij zijn problemen wel degelijk ernstig. Hij stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat de taliban niet aarzelen om geweld te gebruiken, wat maakt dat hij steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan en dat hij er zich aan

zijn lot overgelaten voelt. Hij meent tevens dat het CGVS geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, alsook met zijn persoonlijkheid. Hij stelt dat het voor hem onmogelijk is om in Afghanistan te leven.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de reden voor het niet-eensluidend zijn van zijn verklaringen op het CGVS met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) over het aantal ontvangen telefoontjes en het tijdstip ervan, te maken heeft met het feit dat hem op de DVZ uitdrukkelijk was gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn en dat hij ter gelegenheid van zijn latere gehoor op het CGVS wel de kans zou krijgen om in detail zijn relaas te doen. Dat hij op het CGVS niet-eensluidende verklaringen aflegde over de tijdspanne waarin hij de verschillende telefoontjes ontving, heeft volgens hem te maken met een vergissing in zijn hoofd. Hij stelt dat hij "onvoorbereid" naar het gehoor op het CGVS is gekomen en dat hij best voorafgaand aan het gehoor de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven voor zichzelf op een rijtje had kunnen en moeten zetten om zodoende een coherenter relaas te geven. Vervolgens stelt hij als volgt: *"Uit zijn gehoor dd. 30 november 2016 is gebleken dat verzoeker, die analfabeet is, wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in Afghanistan de voorbije jaren ; zijn geboorteplaats, de regio waar hij is opgegroeid , het werk van zijn vader, zijn eigen werk op de luchthaven van Jalalabad , de bedreigingen door de taliban etc. De motivering in de bestreden beslissing staat hiermee in contrast."*

Voorts meent verzoeker dat de diverse correcte en eensluidende antwoorden die hij tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas, ten onrechte worden doodgezwegen in de bestreden beslissing. Volgens hem gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop hij wél een overtuigend antwoord heeft gegeven. Hij meent dat het CGVS uiterst selectief tewerk gaat, enkel in het nadeel van verzoeker. Hij meent ook dat het CGVS geen enkele rekening heeft gehouden met zijn ongeletterdheid, zijn relatief jonge leeftijd en het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het gehoor op het CGVS. Hij stelt dat de door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden in verzoekers geval niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en dat deze op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Hij stelt tevens als volgt: *"De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig."* Hij meent ook dat de hoeveelheid van zijn verklaringen op de DVZ en op het CGVS die wél onderling corresponderen, zelfs in de kleinste details, in ruime mate het aantal verklaringen die misschien op enkele onderdelen niet onderling overeenkwamen, overstijgen. Volgens hem is tijdens het gehoor op het CGVS gebleken dat hij op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld. Hij stelt dat het CGVS zijn moeilijkheden fout heeft ingeschat.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij in Afghanistan had opgelopen. Na de doodsb bedreigingen, had hij zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming, aldus verzoeker. Hij meent dat deze traumatische ervaringen wel degelijk een redelijke verklaring konden bieden voor het feit dat hij in de daaropvolgende maanden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier. Hij stelt daarna als volgt: *"Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid."* Hij wijst erop dat hij enkele maanden voor zijn gehoor op het CGVS vernam dat zijn vader was meegenomen door de taliban en sindsdien vermist is. Hij meent dat deze gebeurtenis gelieerd is aan zijn eigen moeilijkheden met de taliban en met name zijn weigering om met de taliban samen te werken.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij meerdere documenten heeft voorgelegd over zijn vader, alsook de dreigbrief van de taliban. Hij meent dat deze documenten en zijn hieromtrent gegeven toelichting overtuigend waren en geen twijfel lieten bestaan. Volgens hem is het duidelijk dat het CGVS geen of minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht over de door hem voorgelegde documenten. Hij stelt dat noch uit het administratief dossier, noch uit bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle te zijner beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door hem voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas. Hij acht het besluit van het CGVS minstens voorbarig en meent dat *"de voorgelegde nieuwe"* minstens een begin van bewijs vormden.

Vervolgens geeft verzoeker een korte uiteenzetting met betrekking tot de bewijslast. Hierna stelt hij als volgt: *“Verzoeker wenst verder ook aan te halen dat hij zal trachten om via contacten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is van doodsb bedreigingen van de Taliban. Verzoeker zal deze elementen ten gepasten tijde toevoegen aan zijn dossier.”* Hij meent vervolgens dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoeker persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 11 september 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport *“Afghanistan: The security situation in Nangarhar province”* van Landinfo van 13 oktober 2016 en de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 9 juni 2017 (rechtsplegingdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban meestal over voldoende vrijwilligers beschikken en dat het onder druk zetten en het gebruik van geweld slechts uitzonderlijk voorkomen, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal keren dat hij telefonisch zou zijn bedreigd, alsook over de tijdsperiode waarin de telefonische bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden, (iii) het niet aannemelijk is dat hij de eerste drie telefonische bedreigingen niet serieus nam, (iv) hij de inhoud van de voorgelegde dreigbrief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet kent en evenmin poogde te achterhalen, (v) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen ten aanzien van zijn vader, over wiens werkzaamheden hij bovendien weinig informatie kon verschaffen, (vi) het niet aannemelijk is dat zijn vader, die niet meer mobiel zou zijn, zijn zieke zus zou gaan bezoeken, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zijn vader op weg naar zijn zus door de taliban zou zijn ontvoerd, en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

In de bestreden beslissing worden terecht een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen opgeworpen. Aangaande de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS voert verzoeker aan dat hem op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn. Hierin kan hij evenwel niet worden bijgetreden. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ, wordt immers het volgende gesteld: *“Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten wordt niet verwacht”* (administratief dossier, stuk 14) (de Raad onderlijnt). Op het einde van de vragenlijst wordt hem de mogelijkheid geboden om iets toe te voegen – waarvan verzoeker geen gebruik maakte –, werd de vragenlijst hem in het Dari voorgelezen en ondertekende hij deze waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met te wijzen op het feit dat hij zijn vluchtmotieven op de DVZ in het kort uiteen moest zetten teneinde een verschoning te bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het CGVS, vermits hem er uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij de voornaamste feiten en elementen kort maar nauwkeurig diende weer te geven.

Aangaande de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS voert verzoeker aan dat deze te wijten zijn aan vergissingen in zijn hoofd en stelt hij dat hij inziet dat hij zich voorafgaand aan het gehoor beter had moeten voorbereiden wat betreft de chronologie en de directe vluchtmotieven. Er dient evenwel op gewezen dat, gelet op het feit dat verzoeker omwille van de beweerdde bedreigingen van de taliban meent heden internationale bescherming te behoeven en dat deze beweerdde bedreigingen een verregaande impact hebben gehad op zijn leven, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen in zijn geheugen zijn gegrift en dat verzoeker er naderhand coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen, *quod non*. Dat verzoeker zich onvoldoende zou hebben voorbereid op het gehoor bij het CGVS, is, naast het feit dat dit een *post factum*-bewering betreft, op zich evenmin een afdoende verschoning voor de vele tegenstrijdigheden die terecht door de commissaris-generaal worden opgeworpen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog wijst op zijn analfabetisme, dient vooreerst vastgesteld dat hij nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze dit een aannemelijke verklaring zou kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Daarenboven dient vastgesteld dat verzoeker de aan hem voorgelegde documenten (administratief dossier, stukken 14 en 15) steeds met dezelfde handtekening ondertekende, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn beweerdde ongeletterdheid.

Met betrekking tot het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofd van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten welke van zijn verklaringen op de DVZ en/of het CGVS volgens hem *“wél corresponderen, zelfs in de kleinste details”* en die in ruime mate de niet onderling corresponderende verklaringen zouden overstijgen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn *“relatief jonge leeftijd”* en het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en zijn gehoor op het CGVS, dient erop gewezen dat verzoeker reeds meerderjarig is en dat hoger reeds werd gesteld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de beweerdde gebeurtenissen in verzoekers geheugen zijn gegrift.

Waar verzoeker verder aanhaalt dat hij traumatische ervaringen heeft gekend in Afghanistan, dient erop gewezen dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het

gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder laat verzoeker eveneens na om *in concreto* uiteen te zetten waar, wanneer of op welke wijze het CGVS volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden *“met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid van verzoeker”*.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift bij de uiteenzetting van de feiten stelt dat zijn vader in 2011 een dreigtelefoon had ontvangen van de taliban, terwijl hij hiervan tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte en enkel verklaarde niet te weten wie de aanslag op zijn vader zou hebben gepleegd (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Ook stelt hij in zijn verzoekschrift dat zijn vader op een bermbom zou zijn gereden, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde niet zeker te zijn wat er gebeurde: explosieven in zijn auto of langs de weg (gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook stelt hij in zijn verzoekschrift betreffende de bedreigingen van de taliban ten aanzien van hemzelf het volgende: *“Verzoeker nam de telefoon niet ernstig.”*, hetgeen betekent dat verzoeker slechts één telefoon van de taliban zou hebben ontvangen, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde drie à vier telefoon van de taliban te hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 29). Het geheel van deze bijkomende tegenstrijdigheden doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker meent dat *“een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf”*, komt hij nogmaals niet verder dan het opwerpen van een blote bewering die hij op generlei wijze *in concreto* aannemelijk tracht te maken.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS geen of minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door hem voorgelegde documenten, kan hij evenmin worden gevolgd. Vooreerst laat verzoeker nogmaals na *in concreto* uiteen te zetten waarom het onderzoek van de door hem voorgelegde documenten door het CGVS volgens hem onvoldoende zou zijn. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gesteld als volgt: *“De stukken die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Uw originele taskara is hoogstens een indicatie van uw identiteitsgegevens die op zich niet betwist werden. De dreigbrief biedt geen enkele garantie over de opsteller ervan en bovendien was u niet op de hoogte van de inhoud ervan (CGVS 29, 32). U legt een originele arbeidsovereenkomst neer van uw vader maar tijdens het gehoor voor het CGVS was u in eerste instantie niet eens in staat te duiden of uw vader een bedrijf had dan wel voor een bedrijf werkte (CGVS 9-11). Bovendien staat niet vast dat de vernoemde persoon op dat contract uw vader zou zijn. De kopie van de tekeningen van silo's bevatten geen referentie naar een persoon of bedrijf. Het certificaat van FAO werd supra besproken. De vaststelling dat u meerdere documenten neerlegt waarvan u de inhoud niet kent, of waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen erover, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten, maar ook aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die u ermee wil ondersteunen, namelijk die over de professionele activiteiten van uw vader en jullie vervolging door de taliban. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten hetgeen niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”* Verzoeker duidt verder niet aan welke middelen verweerder volgens hem dan nog had dienen aan te wenden om de voorgelegde documenten te onderzoeken. Voorts dient vastgesteld dat verzoeker, in tegenstelling met zijn bewering in onderhavig verzoekschrift, nalaat enig bijkomend stuk voor te leggen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In zijn aanvullende nota stelt verweerder terecht als volgt (administratief dossier, stuk 7):

"Uit het bijgevoegde rapport van Landinfo "Afghanistan: The security situation in Nangarhar province" van 13 oktober 2016 blijkt dat het geweld dat in het district Behsud plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanslagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in het district Behsud voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers. Dit patroon van geweld wordt bevestigd in de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017. Hieruit blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is nog steeds voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek doel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat de argumenten waarop het CGVS zich *in casu* baseert om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, niet overtuigend zijn, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom deze argumenten volgens hem niet overtuigend zouden zijn. Het betreft dan ook niet meer dan een loze beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER